

Arrest

**nr. 174 010 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2016 met referentenummer 61791.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 10 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 december 2015.

1.3. Op 4 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabische vrouw afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U bent opgegroeid in de Saddam wijk. Na uw hogere middelbare studies bent u aan de administratieve Technische Hogeschool van Rusaffa financiën gaan studeren. In 2011 behaalde u uw diploma met onderscheiding. In februari 2012 huwde u met R.(...) K.(...) M.(...) R.(...) (CG 1527702 en O.V.nr: 8.137.298).

Na uw huwelijk verhuisde u naar de wijk el Beya, waar u in het ouderlijke huis van uw echtgenoot ging wonen. In 2013 zou u zijn beginnen werken als administratief assistent op het ministerie van gemeenten en openbare werken, eerst als contractuele medewerker en later als vastbenoemde ambtenaar. Uw echtgenoot werkte ook op het ministerie van gemeenten en openbare werken, meerbepaald als secretaris van de minister. Hij werd in deze hoedanigheid regelmatig onder druk gezet door mensen die hem benaderden voor een dienst. Uw echtgenoot kon redelijk goed aan deze druk weerstaan.

Begin september 2015 nam de druk enorm toe, meerbepaald nadat er een nieuwe minister aan het hoofd kwam van het ministerie. Uw echtgenoot zou zich bedreigd gevoeld hebben, zeker nadat enkele mannen hem thuis hadden opgezocht. U zou ook één keer zijn aangesproken door een aantal mannen die naar uw echtgenoot vroegen.

Naar aanleiding van deze druk zouden jullie besloten hebben het land te ontvluchten. Op 13 september 2015 zouden jullie vanuit Bagdad naar Turkije gereisd zijn. Vervolgens zouden jullie illegaal verder gereisd zijn tot in België, waar jullie op 2 oktober 2015 aankwamen. Op 5 oktober 2015 vroegen uzelf en uw echtgenoot asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw paspoort, uw verkiezingskaart, een badge in verband met uw tewerkstelling op het ministerie, uw diploma van de hogeschool, uw diploma van het middelbaar onderwijs en een benoemingsbevel in verband met uw tewerkstelling op het ministerie.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde zich integraal te baseren op de problemen van uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, vraag 3). In zijn hoofde werd evenwel een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u evenmin worden toegekend.

De beslissing die in hoofde van uw echtgenoot werd genomen, luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde sinds 2008 te zijn tewerkgesteld als ambtenaar op het ministerie van gemeenten en openbare werken. U zou zich hebben opgewerkt tot secretaris van de minister, waardoor u de agenda van de minister beheerde. U zou als ambtenaar onder verschillende ministers hebben gewerkt. Het CGVS stelt niet in twijfel dat u geruime tijd voor het ministerie van gemeenten en openbare werken heeft gewerkt. Er rijzen echter wel ernstige twijfels over uw verklaringen als zou u omwille van uw werk als ambtenaar op het ministerie problemen hebben gekend.

Vooreerst is het opvallend dat u incoherente verklaringen aflegde over wanneer uw problemen precies zijn begonnen. U verklaarde eerst dat uw problemen begin september waren begonnen, meer bepaald toen er zich een nieuwe minister op het kabinet aandiende. U lichtte toe dat de nieuwe minister zich op

9 september 2015 installeerde op het kabinet. Deze datum vormde voor u het begin van de problemen. Immers vanaf dat moment zou u zijn benaderd door mensen uit de entourage van de vorige minister. Zij eisten van u dat u uw invloed zou aanwenden om een voorschotfactuur te betalen van een aannemer (zie gehoorverslag CGVS, vragen 89-91). Echter later tijdens het gehoor liet u optekenen dat u op 7 of 8 september 2015 besloot dat de druk te groot was geworden en dat u toen besloot het land te zullen ontvluchten. U legde uit dat ze op 1 of 2 september bij u thuis waren langsgekomen en dan een kleine week later op 7 of 8 september voor de tweede keer. U zou toen twee keer met de dood bedreigd geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, vragen 105 en 113). Deze laatste verklaringen van u wijken duidelijk af van uw eerdere verklaringen in dit verband. Het feit dat u afwijkende verklaringen aflegt met betrekking tot het moment waarop uw problemen zijn begonnen, ondermijnt in grote mate uw algemene geloofwaardigheid. Men mag er immers redelijkerwijze van uitgaan dat men levensbedreigende problemen die iemand doen beslissen zijn land te verlaten, beter in de tijd kan situeren.

Evenzeer ondermijnend voor uw algemene geloofwaardigheid zijn uw twijfelachtige verklaringen in verband met de doodsdreigementen die men naar u zou hebben geuit. Er werd u op een gegeven moment gevraagd hoe u onder druk werd gezet door uw belagers. U liet vervolgens optekenen dat ze naar u thuis waren gekomen terwijl ze gewapend waren. U ervaaarde dit gegeven op zich als erg bedreigend. U werd er vervolgens op gewezen dat er aldus geen concreet dreigement was geuit geweest. Hierop antwoordde u plots dat ze u wel degelijk met de dood hadden bedreigd. Het is opmerkelijk dat u dit niet eerder tijdens het gehoor had verklaard, ook niet wanneer u uw problemen in detail toelichtte (zie gehoorverslag CGVS, vraag 86). U werd hierop gewezen. U antwoordde dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hier wel naar had verwezen en dat er op het CGVS niet specifiek naar gevraagd was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 105-110). Uit het gehoorverslag van DVZ blijkt nochtans nergens dat u heeft verwezen naar concrete doodsdreigementen die u zou hebben ondergaan. Bovendien is het onbegrijpelijk dat u op het CGVS naliet te vertellen over deze twee doodsdreigementen, wanneer u alle details over uw problemen uit de doeken deed. Immers deze doodsdreigementen zijn in uw asielrelaas cruciale elementen aangezien ze voor u als de concrete vluchtaanleiding kunnen beschouwd worden. Hierbij dient te worden gewezen op de hoogst vage verklaringen die uw echtgenote hieromtrent aflegt waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Zij blijkt allereerst geen weet te hebben van concrete of indirecte dreigementen. Ze blijkt vervolgens niet precies te weten hoeveel maal uw belagers naar jullie huis kwamen. Uiteindelijk stelt ze dat ze zich twee van dergelijke gebeurtenissen kan herinneren. Vervolgens blijkt evenwel dat ze deze voorgehouden gebeurtenissen niet precies kan situeren in de tijd en dat ze evenmin kan zeggen hoeveel tijd er tussen deze twee voorgehouden gebeurtenissen lag (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, vragen 22-35)

Vervolgens dient te worden gewezen op volgende opvallende incoherentie in uw asielrelaas. Enerzijds verklaarde u de mannen wel degelijk te willen helpen. U voegde er evenwel aan toe niets te willen doen buiten de wet om (zie gehoorverslag CGVS, vraag 92). U liet eerder ook optekenen dat de hele zaak niet in orde was, waarmee u suggereerde dat wat de mannen eisten niet correct zou zijn en dat het een vorm van corruptie was waaraan u uw medewerking niet wilde geven (zie gehoorverslag CGVS, vraag 86). Later merkte u evenwel terloops op dat u wel degelijk had getracht het bewuste document te laten passeren bij de minister. Hierdoor heeft u dus actief uw medewerking verleend aan een poging tot corruptie op het niveau van het ministerie van gemeenten en openbare werken. U werd geconfronteerd met uw dubbelzinnige verklaringen in verband met uw houding ten aanzien van de hele zaak. U antwoordde dat u uw medewerking had verleend uit angst voor uw leven (zie gehoorverslag CGVS, vraag 98). Deze uitleg is weinig overtuigend. Het is erg opmerkelijk dat u niet eerder heeft laten optekenen dat u onder druk van uw belagers wel degelijk uw medewerking had verleend aan de poging tot corruptie, maar integendeel verklaarde dat u niets wilde doen dat illegaal was.

Ook in verband met de houding van de mannen uit de entourage van de vorige minister legde u opvallende tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaarde u dat zij perfect op de hoogte waren van wat uw precieze rol was als secretaris van de minister. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat zij van u eisten om zaken te doen die buiten uw bevoegdheden lagen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 93 en 94). Deze verklaringen stemmen overeen met uw claim dat één van uw belagers de voormalige kabinetschef was van de vroegere minister waardoor kan worden verondersteld dat zij perfect op de hoogte waren van uw precieze rol en mogelijke invloed (zie gehoorverslag CGVS, vragen 114-125). Men kan zich, gezien uw beperkte bevoegdheden en invloed, evenwel de vraag stellen waarom uw voorgehouden belagers er voor kozen om precies u te benaderen. Later wijzigde u uw verklaringen in dit verband dan ook en liet u optekenen dat deze mannen niet precies wisten wat uw rol als secretaris was. Volgens u

gingen zij ervan uit dat u de minister wel degelijk kon beïnvloeden aangezien zij u altijd in de nabijheid van de minister zagen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 103 en 104). Deze stelling zou mogelijk een verklaring kunnen bieden voor uw bewering dat u persoonlijk werd benaderd maar stemt dan weer niet overeen met uw claim dat uw belagers uit de entourage van de vorige minister kwamen, waaronder zelfs de voormalige kabinetschef van de vorige minister. Uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband ondermijnen andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens is het onbegrijpelijk dat u weliswaar uw problemen aankaartte bij de minister, maar dat u naliert toe te lichten over welk concreet dossier het ging en wie de betrokken personen waren. U werd erop gewezen dat het aldus onmogelijk was voor de minister om zijn invloed aan te wenden om tot een oplossing te komen. U antwoordde opmerkelijk genoeg dat u niet uit was op een oplossing voor uw probleem. Evenzeer is het opmerkelijk dat de minister uw probleem weglachte, althans volgens uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 142-146). Het is immers weinig geloofwaardig dat een minister zijn secretaris niet serieus neemt wanneer deze aangeeft met de dood te zijn bedreigd omwille van zijn functie op het kabinet.

Voorts verklaarde u dat uw belagers hadden gezegd dat men u zou doden indien u niet binnen de twee dagen hun eisen had ingewilligd. Er werd u gevraagd of uw belagers na verloop van deze twee dagen dan nog bij u thuis zijn langsgeweest op zoek naar u, om eventueel hun dreigement uit te voeren. Uw antwoord is weinig overtuigend. U verklaarde immers dat u de mannen had gevraagd niet meer bij u thuis langs te komen omdat uw vader ziek was. U wimpelde de mannen af door hen te beloven dat u alles zou regelen binnen de twee dagen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 153-155). Het is weinig geloofwaardig dat deze mannen, van wie u een beeld schetst als zouden zij over lijken gaan om hun eisen te bekomen, zich beleefd en vriendelijk zouden houden aan dit verzoek van u.

Tot slot dient opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met uw problemen. U verklaarde in dit verband dat u heeft nagelaten aangifte te doen van deze feiten die u zijn overkomen bij de politie. U verklaarde dat u niet over concrete informatie beschikte en ook dat de politie wellicht is geïnfiltriseerd door leden van de Badrmilities, waartoe uw belagers volgens uzelf behoorden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 156 en 157). Deze uitleg van u overtuigt geenszins. Vooreerst dient opgemerkt dat u wel degelijk heel wat concrete informatie had kunnen voorleggen aan de politie aangaande deze kwestie. U wist immers wie de betrokken mannen waren die u hadden bedreigd, u wist over welk concreet bouwproject het ging en u kende zelfs de betrokken aannemer bij naam (zie gehoorverslag CGVS, vragen 99, 101, 119 en 120). Aldus had u heel wat concrete informatie hebben kunnen overmaken. In verband met uw argument dat de politie geïnfiltriseerd is door leden van de Badrmilities, dient opgemerkt dat dit op zich niet valt uit te sluiten, maar anderzijds dient opgemerkt dat u als secretaris werkte voor de minister van gemeenten en openbare werken. Er mag op basis van dit profiel worden aangenomen dat u zelf ook over een zeker netwerk van connecties beschikte. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u zich klaarblijkelijk geen enkele moeite heeft getroost om de feiten die u zouden zijn overkomen aan te geven bij de gerechtelijke autoriteiten.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens, die van uw kinderen en uw tewerkstelling op het ministerie van gemeenten en openbare werken. Deze zaken staan hier niet ter discussie maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Deze door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

De documenten die u zelf nog voorlegde zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Ze bevestigen enkel uw persoonsgegevens, de studies die u heeft gevolgd en het feit dat u heeft gewerkt als ambtenaar op het ministerie van gemeenten en openbare werken. Deze zaken staan hier niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot K.M.R.R. (RvV 187 945). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 174 008 van 2 september 2016 de subsidiaire bescherming toegekend aan K.M.R.R.. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding en dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en onderneemt hierbij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij is van oordeel dat bij het nemen van de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht geschonden werden.

Verzoeker geeft voorts een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel, en benadrukt dat hij geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij beroept zich op de beschermingsgrond 'ernstige schade door onmenselijke of vernederende behandeling' en poneert dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas en men het geenszins noodzakelijk heeft geacht om de reële situatie te onderzoeken.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter zitting legt verzoekende partij 5 foto's en 2 fotokopies neer.

2.2.2. Op 20 juni 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 20 juni 2016.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij incoherente verklaringen aflegde over wanneer zijn problemen precies zijn begonnen, terwijl men er redelijkerwijs mag van uitgaan dat men levensbedreigende problemen die iemand doen beslissen zijn land te verlaten beter in de tijd kan situeren, (ii) uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken nergens blijkt dat hij heeft verwezen naar concrete doodsb bedreigingen die hij zou hebben ondergaan en het bovendien onbegrijpelijk is dat hij op het Commissariaat-generaal naliet te vertellen over deze twee doodsb bedreigingen wanneer hij alle details over zijn problemen uit de doeken deed, zijn echtgenote geen weet blijkt te hebben van concrete of indirecte dreigementen, zij evenmin precies blijkt te weten hoeveel maal zijn belagers naar hun huis kwamen, zij deze voorgehouden gebeurtenissen niet precies kan situeren in de tijd en zij evenmin kan zeggen hoeveel tijd er tussen deze twee voorgehouden gebeurtenissen lag, (iii) hij enerzijds verklaarde niets te willen doen buiten de wet om en liet optekenen dat de hele zaak niet in orde was, waarmee hij suggereerde dat wat de mannen eisten niet correct zou zijn en dat het een vorm van corruptie was waaraan hij zijn medewerking niet wilde geven, terwijl hij later terloops opmerkte dat hij wel degelijk had getracht het bewuste document te laten passeren bij de minister waardoor hij dus actief zijn medewerking heeft verleend aan een poging tot corruptie op het niveau van het ministerie van gemeenten en openbare werken, (iv) hij ook over de houding van de mannen uit de entourage van de vorige minister opvallende tegenstrijdige verklaringen aflegde, zoals wordt toegelicht, (v) het onbegrijpelijk is dat hij weliswaar zijn problemen aankaartte bij de minister maar dat hij naliet toe te lichten over welk concreet dossier het ging en wie de betrokken personen waren en het weinig geloofwaardig is dat een minister zijn secretaris niet serieus neemt wanneer deze aangeeft met de dood te zijn bedreigd omwille van zijn functie op het kabinet, (vi) het weinig geloofwaardig is dat zijn belagers, van wie hij een beeld schetst als zouden zij over lijken gaan om hun eisen te bekomen, zich beleefd en vriendelijk zouden houden aan zijn verzoek om niet meer bij hem thuis langs te komen omdat zijn vader ziek was, (vii) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met zijn problemen en het onbegrijpelijk is dat hij zich klaarblijkelijk geen moeite heeft getroost om de feiten die hem zouden zijn overkomen aan te geven bij de gerechtelijke autoriteiten, (viii) de door hem voorgelegde documenten zijn persoonsgegevens en die van zijn kinderen alsook zijn tewerkstelling op het ministerie van gemeenten en openbare werken bevestigen maar geen uitspraak doen over de door hem ingeroepen vluchtmotieven en (ix) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in

zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". Er kan derhalve slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of geveesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de geveesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en The law of refugee status, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst niet worden betwist. Deze gegevens, alsook zijn tewerkstelling op het ministerie van gemeenten en openbare werken, worden gestaafd aan de hand van de door hem neergelegde documenten.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het kader van de uitoefening van zijn functie op het ministerie van gemeenten en openbare werken benaderd werd door mensen uit de entourage van de vorige minister en dat hij door hen onder druk werd gezet om zijn medewerking te verlenen aan corruptie. Verzoeker zou in dit verband twee maal met de dood zijn bedreigd.

2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat de vervolgingsfeiten die verzoeker aanvoert niet ressorteren onder de criteria van het Verdrag van Genève.

2.8. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

De Raad leest in de COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 20 juni 2016 dat corruptie binnen de Iraakse overheidsdiensten welig tiert: “Sinds augustus 2015 komt het in Bagdad en verschillende steden in Zuid-Irak tot herhaaldelijke burgerbetogingen, waarin niet alleen werd geprotesteerd tegen de falende infrastructuur, maar meer en meer tegen de corruptie binnen de overheidsdiensten. (...) De betogers worden in hun eisen voor een doorgedreven strijd tegen de corruptie ook gesteund door de hoogste sjjiitische geestelijke autoriteit, groot-ayatollah Ali al-Sistani, die in een verklaring van 7 augustus 2015 de regering opriep om “met ijzeren hand tegen de corruptie op te treden”. De betogingen raken in toenemende mate gepolariseerd: in februari 2016 roept Moqtada al-Sadr, de leider van de Badristen, op tot een grote betoging tegen corruptie bij de overheid, en op 16 februari leidt hij persoonlijk een grote betoging op het Tahrirplein in de hoofdstad. Sadr heeft zijn aanhangers ook opgeroepen om de druk op de regering – die in zijn ogen te lang talmt om hervormingen door te voeren – te verhogen door dichterbij de internationale zone te protesteren. (...) De uitblijvende hervormingen worden ook (iets subtieler) bekritiseerd door grootayatollah Ali Sistani: hij verklaart op 5 maart 2016 dat hij hees geworden is door zijn herhaalde oproepen tot politieke hervormingen, en dat hij vanaf nu alleen nog over religieuze zaken zal praten.” (p. 12), “(...) De inwoners worden door de aanslagen en mensenrechtenschendingen in Bagdad zelf wel gehinderd, maar ondanks de aanwezige veiligheidsrisico’s blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren, al zijn er problemen door jarenlang mismanagement, de corruptie, de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en de talrijke controleposten. (...) De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten, en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. (...)” (p. 22) en “De politieke situatie verslechtert mee door de betogingen, maar ook andere politieke formaties buiten de Sadristen zetten de aanval in op de regering Abadi. Deze komt onder zware politieke druk uit verschillende richtingen te staan, en Abadi wordt verweten niet genoeg maatregelen te nemen tegen de welig tierende corruptie in het land. Iedere poging van de premier tot vergaande hervormingen stoot echter op weerstand uit die politieke kringen die door hervormingen hun vergaande privileges dreigen te verliezen. (...) De betogingen van ontevreden burgers die vanaf de zomer 2015 zijn begonnen te protesteren tegen de slechte infrastructuur en de alomtegenwoordige corruptie (...) blijven aanhouden, en beleven een hoogtepunt met de bestorming van de internationale zone door de aanhangers van de sjjiitische geestelijke en politicus Moqtada al-Sadr op 30 april (...)” (p. 24).

Verzoekers verklaringen kaderen aldus in de objectieve gegevens van de actuele situatie in Irak. De precaire situatie in Bagdad rechtvaardigt in casu een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel.

Na de lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing geenszins doorslaggevend zijn om de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen. Zo is de vastgestelde incoherentie in verzoekers verklaringen over wanneer zijn problemen precies zijn begonnen naar mening van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker situeert zijn problemen duidelijk begin september 2015. Dat hij zich mogelijks heeft vergist in de exacte datum waarop de nieuwe minister zich op het kabinet installeerde, kan niet leiden tot het besluit dat verzoeker niet in staat zou zijn om de problemen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten in de tijd te situeren. Ook het gegeven dat verzoeker in de loop van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal zijn verklaringen vervulde en verduidelijkte dat zijn belagers ook effectief doodsb bedreigingen aan zijn adres hebben geuit toen zij gewapend langskwamen bij hem thuis,

is niet voldoende om te besluiten dat zijn verklaringen in verband met de doodsb bedreigingen die zouden zijn geuit dermate twijfelachtig zijn dat ze zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnen. Ook het gegeven dat verzoeker zijn echtgenote niet in detail heeft verteld over wat er precies aan de hand was (administratief dossier, stuk 5, vragen 133-136 en 140) en haar verklaringen aldus eerder vaag zijn, hoeft naar mening van de Raad niet te leiden tot het besluit dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen ongeloofwaardig is. Voorts meent de Raad dat verzoekers houding geenszins dubbelzinnig kan worden geacht waar hij verklaart dat hij eigenlijk niets wilde doen dat illegaal was maar dat hij toch zijn medewerking heeft verleend aan een poging tot corruptie en dit uit angst voor zijn leven. De Raad ziet in tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen incoherentie in verzoekers verklaringen in dit verband. Daarnaast kan de Raad begrip opbrengen voor het feit dat verzoeker heeft nagelaten aangifte te doen bij de politie. Niettegenstaande verzoeker inderdaad heel wat concrete informatie had kunnen voorleggen aan de politie aangaande deze kwestie, kan worden aanvaard dat hij geen stappen heeft ondernomen om de feiten die hem zouden zijn overkomen aan te geven omdat de politie volgens hem is geïnfilteerd door leden van de Badrmilities, waartoe zijn belagers zouden behoren. In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk gesteld dat dit inderdaad op zich niet valt uit te sluiten. Dat verzoeker als secretaris van de minister van gemeenten en openbare werken allicht over een netwerk van connecties beschikte doet naar mening van de Raad aldus niets af aan zijn terechte vrees dat een aangifte voor hem zware repercussies zou kunnen hebben. Dit klemt des te meer daar uit hoger aangehaalde COI Focus blijkt dat de sjjiitische milities handelen in feitelijke straffeloosheid en dat de overheid niet willens of niet machtig is om hen te beteugelen. Ook de overige motieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder de bedenkingen bij de houding van de mannen uit de entourage van de vorige minister en de overwegingen dat het onbegrijpelijk is dat hij weliswaar zijn problemen aankaartte bij de minister maar dat hij naliet toe te lichten over welk concreet dossier het ging en wie de betrokken personen waren, dat het weinig geloofwaardig is dat een minister zijn secretaris niet serieus neemt wanneer deze aangeeft met de dood te zijn bedreigd omwille van zijn functie op het kabinet en dat het weinig geloofwaardig is dat zijn belagers, van wie hij een beeld schetst als zouden zij over lijken gaan om hun eisen te bekomen, zich beleefd en vriendelijk zouden houden aan zijn verzoek om niet meer bij hem thuis langs te komen omdat zijn vader ziek was, zijn naar het oordeel van de Raad onvoldoende om een weigeringsbeslissing te dragen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat in casu in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen en dat verzoeker niet kan buigen op de steun en de bescherming van de Iraakse autoriteiten.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij."

2.3. Dienvolgens dient ook aan verzoekster de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS